

СЕРГІЙ ЛОСКОТ

ВЕЛИКІ СОБАКИ БОЯТЬСЯ

маленьких
дівчаток

ХУДОЖНИК МАКСИМ ДОЛИННИЙ

Харків

Vivat

PUBLISHING

2016

Переклад із російської Тані Стус

Жила собі собака. Цілком звичайнісінька. Нічого особливого. Хіба, може, було в неї на дві блощиці більше, ніж у решти цуциків. А в усьому іншому... Кудлата, велика, з лихим характером. Принаймні, усі так вважали. Мешкала ця загалом нічим не примітна собака поруч із дуже примітною дівчинкою на ім'я Риська.

Дівчинка ця відзначалася тим, що ручки й ніжки існували в неї нібито самі собою, зовсім незалежно від своєї власниці. Ручки хапали все, що до них потрапляло. І ніжки бігли куди заманеться.

Мама дівчинки говорила, що вона «ОХ і дітисько!», а тато нічого не казав. Він просто витягував доцю з великих і маленьких прикروشів, у які та потрапляла разом зі своїми неслухняними рученятами та ноженятами.

Щодня, ідучи повз сусідський паркан, за яким жила та здоровезна кудлата собацюга, дівчинка з острахом і подивом прислухалася до сердитого гарчання, а часом і до гавкоту.

— Чому вона гарчить? — якось запитала дівчинка в тата й міцніше стиснула в долоньці його руку.

– У неї кепський характер, і вона боїться дітей, – відповів тато, поправляючи краватку.

– Дурниці! Великі собаки не можуть боятися маленьких дівчаток! Вони ж вели-и-и-кі. І в них є зуби.

– Запросто можуть, – авторитетно заявив тато й надавав ходи. Глибоко в душі він сам побоювався це кудлатище, хоча всі татусі дуже сміливі, втім, як і матусі.

– Ні, – уперто сказала доця, намагаючись трохи пригальмувати батька, – ця собачка просто дуже самотня, і з нею ніхто не дружить. От! Якось я таки познайомлюся з нею ближче.

– Навіть не мрій! – суворо пробурмотів тато й потягнув доцю якомога далі від небезпеки.

Якось дівчинка залишилася вдома сама. Звісно, неслухняні ніжки понесли її до паркану, за яким жила собака. А ручки дорогою вхопили шматочок котлетки.

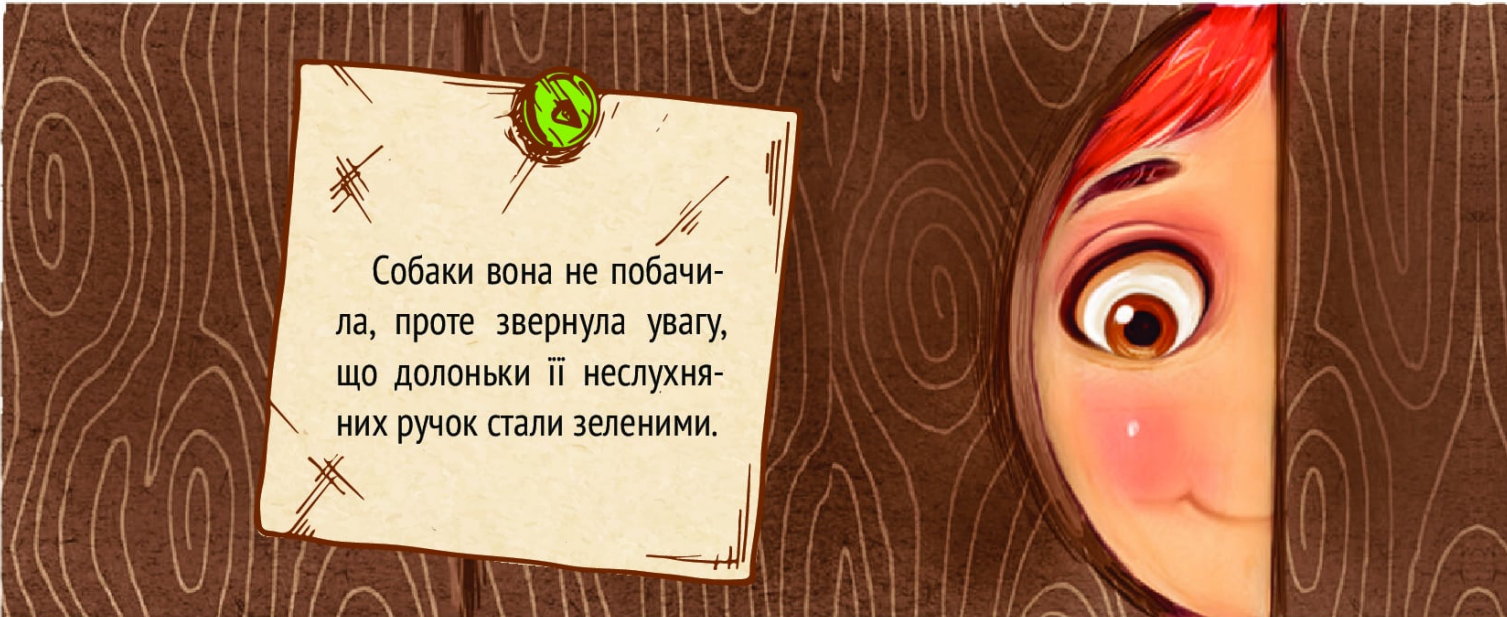

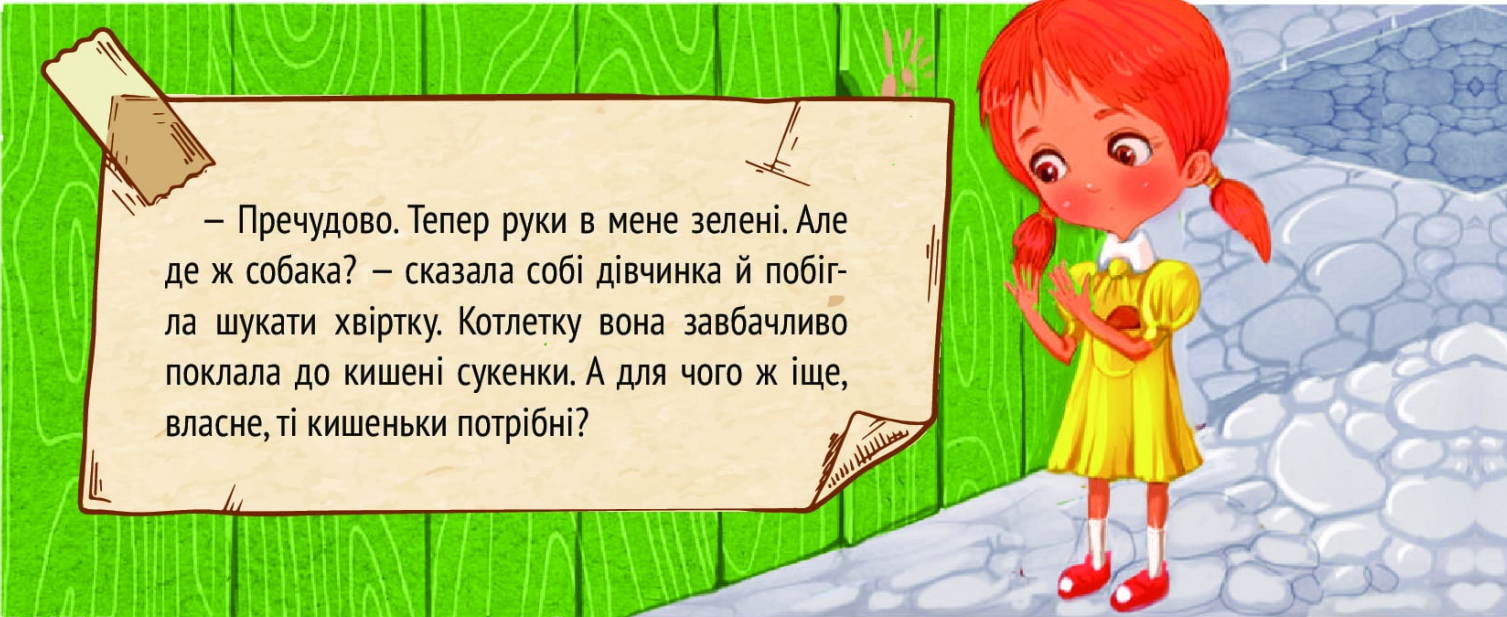

Паркан пахнув свіжою фарбою і був зеленим, наче трава.

«Чогось бракує», – подумала дівчинка й зазирнула в шпаринку між дошками.

Собаки вона не побачила, проте звернула увагу, що долоньки її неслухняних ручок стали зеленими.

– Пречудово. Тепер руки в мене зелені. Але де ж собака? – сказала собі дівчинка й побігла шукати хвіртку. Котлетку вона завбачливо поклала до кишені сукенки. А для чого ж іще, власне, ті кишеньки потрібні?

Хвіртка знайшлася швидко й була незамкнена.
– Пречудово, – знову сказала собі дівчинка. І про всяк випадок стала підсвистувати. Вона думала, що в собаки може бути слабке серце, тож краще заздалегідь попередити про себе.